

« Ἡ δόξα, λέγει ὁ Ἀρμάνδος Σιλβέστρο, ποιητῆς καὶ αὐτὸς καὶ ἐκ τῶν θαυμαστῶν τοῦ Μπαμβίλ, θ' ἀνατείλῃ ἀπὸ τοῦ τάφου του λαμπρὰ καὶ ἡ ἀθανασία θὰ τὸν περιβάλλῃ διὰ χλαμύδος βασιλικῆς. Θὰ λάβῃ θέσιν παραπλεύρως τοῦ Οὐγκώ, καὶ τὰ μέτωπα ἀμφοτέρων κοινῇ θὰ στεφανώσῃ αἴγλη.

Διαβάτης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Ἀπὸ τῆς εἰς Μεγαλόπολιν, ὅπως ἐξετάσῃ τὰς ἐκεῖ ἐνεργηθείσας ἀνασκευὰς ὑπὸ τῶν ἐταίρων τῆς Ἀγγλικῆς Σχολῆς ὁ προσωρινὸς αὐτῆς διευθυντῆς κ. Πενρόζ, ὅστις κατόπιν ἀπέρχεται εἰς Ἀγγλίαν, ὁπόθεν ἐπανερχεται ἐνταῦθα ὁ ἀπὸ μηνῶν ἀπουσιάζων τακτικὸς τῆς Σχολῆς διευθυντῆς κ. Γάρδενερ.

Καλλιτεχνικά

Τῆς ἐνεργείας τῆς Αὐτοκρατείας Φρειδερίκου, πλείστοι Ἄγγλοι καλλιτέχναι ἐκ τῶν ἐπιφανῶν ἐδήλωσαν ὅτι θὰ μετὰσχῶσι τῆς βερολιναίας ἐκθέσεως.

Θεατρικά

Ἐν τῷ θεάτρῳ Λέσσιγγ τοῦ Βερολίνου παρεστάθη ὁ Θεομιθῶρ, τὸ πολύκροτον δρᾶμα τοῦ Σαρδοῦ. Τὸ ἔργον ἐτυχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς.

— Ἐν τῷ Ἀνεξαρτήτῳ, θεάτρῳ τοῦ Λονδίνου, παρεστάθη ἐσχάτως τὸ περιλάλητον ἔργον τοῦ Ἴβσεν *Τὰ φαντάσματα*. Τὸ ἄκροατήριον διετέθη ἐγκριτικώτατα πρὸς τὸ ἔργον καὶ ἐξεδήλωσε θερμῶδως τὴν ἀποδοκιμασίαν του.

— Ἐν τῷ παρισινῷ *Μελὸδραματικῷ* Θεάτρῳ παρεστάθη κατ' αὐτὰς ὁ Μάρος, νέον ἔργον τοῦ Μασσενέ, τοῦ ὁποῦ το κείμενον ἐγραψεν ὁ γνωστὸς ποιητῆς Ρισκιν. Ἡ κριτικὴ ἔκρινεν αὐτὸ ὑποδεέστερον ἄλλων ἔργων τοῦ διασῆμου μουσικοῦ, τὸ δὲ κείμενον μετριώτατον στιχοῦργημα ἀνάξιον τοῦ ποιητοῦ τῆς θαλάσσης. Πολλοὶ φέγουσι τὸν Μασσενέ, ὅτι δὲν ἐτήρησε τὸ ἰδικόν του ὕφος, ἀλλ' ἐπειράθη νὰ μιμηθῇ τὸν Βάγνερ καὶ διὰ τοῦτο ἀπέτυχε.

— Ὁ καθηγητῆς κ. Α. Βόλτζ δημοσιεύει ἐν τῷ ἐγκριτῷ τῆς Λειψίας περιοδικῷ *Gesellschaft* (3 ἀριθ. 1891) βιβλιογραφίαν περὶ διαφόρων νεωστὶ ἐκδοθέντων ἐλληνικῶν βιβλίων.

Φιλολογικά

Ὁ κ. Γεώργιος Σουρῆς ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν δύο νέων τόμων ποιημάτων διὰ τῆς κάτωθι ἐμμέτρου ἀγγελίας:

Ἰδὼν καλῶς ὁ Φασουλῆς μὲς' σ' ἄλλα ἔαφνικά του πῶς ἔγουν γάλι δυνατό τὰ οἰκονομικά του. ὁποῦ σαστίζει μὲ αὐτὰ κ' αὐτὸς ὁ Καραπάνος καὶ κάθε διαχειριστῆς κἂν ὑψηλὸς κἂν νάνος.

Ἰδὼν καὶ τὰ μουρέλια του πῶς ἔγιναν μεγάλα καὶ δὲν μποροῦν ν' τρέφονται μὲ τῆς γαιθούρας γάλα, ἰδὼν πῶς εἶναι κίνδυνος κ' ἐκεῖνος νὰ ψοφήσῃ, ἐσκέφθη Πλάτων νὰ γενῆ καὶ νὰ φιλοσοφήσῃ.

Διὸ προτοῦ φαμελικῶς ὁ τάλας τὰ κορδῶσι καὶ ἡ φιλοσοφία του νὰ πάθῃ στὰ χαμένα, δύο τόμους ἀπεφάσισε καὶ πάλιν νὰ ἐκδώσῃ μὲ στίχους φιλοσοφικούς, πρὸς τρεῖς δραχμάς τὸν ἕνα.

Δι' ὅσους ὅμως κατοικοῦν στὸ Ἐξωτερικὸν ἡ συνδρομὴ πληρώνεται μὲ φράγκον γαλλικόν.

Καὶ ὅστις Ἕλλην κύριος τοὺς τόμους τούτους θέλει προπληρωτέαν χρεώσῃ τὴν συνδρομὴν νὰ στέλλῃ, ἀλλέως πᾶσαν ἐντροπὴν ὁ Φασουλῆς ἀφίνει καὶ ὄλους θὰ τοὺς δέχεται τοῦ κάρρου τὸ κοφρῖνι.

Τοιαῦτα ὁ φιλόσοφος εἰς γνώσιν ὄλων φέρει, γνωρίζων τὸ φιλόμοσον ἐκάστου κανονιέρῃ. Καὶ τῶρ' ἀντὶ τοῦ Φασουλῆ, τελείως ἀγραμμάτου, ὡς κηδεμῶν τοῦ Ὁυρῆς ἐγγράφει τὸνομά του.

— Ἐξεδόθη εἰς τόμον «Τὸ Χρῆμα», τὸ νέον ἔργον τοῦ Ζολᾶ, τὸ ἐκ τῆς μακροῦς σειρᾶς τῶν Ρουγκῶν Μακάρ. Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ ἐν συνόψει εἶνε τοιαύτη:

Περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας βασιλείας, ὁ Σακκάρ, ἀδελφὸς τοῦ πανισχύρου ὑπουργοῦ Ρουγκῶν, εὐρέθη οἰκονομικῶς κατεστραμμένος.

Ἀνάγκη ν' ἀνακτῆσθαι τὴν περιουσίαν του, καὶ πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ ἡ ἐπινοήσις ἰδέας τινός. Ἀλλὰ πῶς νὰ εὐρεθῇ ἡ ἰδέα; Ἐν τούτοις εὐρέθη. Τὴν συνέλαβε κατὰ νοῦν ἐντιμὸς τις μηχανικός, ὀνόματι Ἀμιελὲν, ὅστις ἐπεινότης τὴν ἀναστάσασιν τοῦ βασιλείου τῆς Παλαιστίνης μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐν αὐτῷ ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Πάπα. Κατ' ἀρχὰς θὰ ἤρκοιντο εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα μὲ τὴν Ἰόπην ὡς θαλάσσιον λιμένα, ἡ δὲ Συρία θὰ ἐκηρύσσεται ἀνεξάρτητος καὶ θὰ προσηρτᾶτο εἰς τὴν μητρόπολιν. Τούτου γενομένου, ἡ ἀνοικοδόμησις τῶν κατεστραμμένων πόλεων καὶ ἡ διὰ σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας ἀναβίωσις τῶν νεκρῶν τόπων θὰ ἐπιτυχάνοντο μετ' ἄκρας εὐκολίας. Ἠοχίσαν λοιπὸν τὰ σχέδια, καὶ οἱ εὐλαβεῖς ἐγκολπωθέντες τὴν ἰδέαν, μόνον αὐτὸν πόθον ἔχουσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν, τὸν δὲ πόθον των συμμερίζονται καὶ οἱ ἔχοντες ὡς ἔργον κύριον τὸ νὰ παίξωσιν εἰς τὸ χρηματιστήριον, καὶ οὕτως ἰδρύεται ἡ Παγκόσμιος Τράπεζα. Τὸ αἶσθημα τῆς φιλοκερδείας ἔχει τοὺς πάντας κυριεύσῃ κατὰ τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην, χάριν τῆς ὁποίας συρρέουσι κατὰ σωρούς οἱ μέτοχοι εἰς τὸ χρηματιστήριον, ὅπου ἡ ἀγορὰ καθ' ἑκάστην ὑψοῦται. Ἀλλ' ὁ Σακκάρ ἔχει ἀναλάβῃ μὲγα μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ ὁ τραπεζίτης, ὅστις ἀπᾶς ἤδη τὸν κατέστρεψε, συμπληροῖ τὴ σῶχος καὶ ἀσφαλῶς τὸ ἔργον του. Ἡ ἔκπτωσις ἀρχίζει, καὶ μετ' αὐτῆς ἀρχίζει νὰ ἐπέρχεται ἡ καταστροφὴ. Αὐτὸ εἶνε τὸ συγκινητικώτερον τῶν μερῶν τοῦ βιβλίου, καὶ ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ ἐξαγρίωσις τοῦ τραπεζίτου, ὅτε βλέπει ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο καὶ αἱ μετοχαὶ ὄλονεν ἐκπίπτουν! Ἀπομένει πλέον μὲ τὸ χρηματικαὶώσιον ὀλοτελῶς κενόν, ἐν ᾧ περὶ αὐτὸν διεξάγεται ἡ μεγάλη μάχη τῶν ἐκατομμυρίων.

Τὸ ἔργον κρίνεται ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ μεγάλου συγγραφέως, ἐπιπνέεται δὲ παραδόξως ὑπὸ αἰσιοδοξίας ἄσυνήθους εἰς αὐτόν.

— Ἐν τῷ ἀγγλικῷ περὶ οἰκῶ *Newbery House Magazine* ἐδημοσιεύθη συγκινητικὸν διήγημα ἐλληνικῆς ὑποθέσεως: Ἡ *Κρητικοπούλα*, ἐν τῷ ὁποίῳ μετὰ πολλῆς ἠθιογνωσίας περιγράφεται ἡ ἥρωικὴ ἀρσίσωσις τῶν θυγατέρων τῆς Κρήτης πρὸς τοὺς οἰκειούς καὶ ἡ περιφρονητικὴ αὐτῶν πρὸς τοὺς κινδύνους ἀρσίσωσις. Συγγραφεὺς τοῦ διηγήματός τούτου εἶνε καὶ ἡ ἐκ πολλῶν ἄλλων αὐτῆς ἔργων γνωστοτάτη Ἀγγλίσ ποιήτρια κυρία Ἐλ. Μ. Ἐδμονδς. Τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν λαμβάνει ἡ κυρία Ἐδμονδς σχεδὸν συγχρονον, κατὰ τὸ